

Salacas Mauciens 2021

Pēdējo nedēļu fiksā ideja ideja doties nakts airēšanas piedzīvojumā Salacā, ar domu paskrieties un izbaudīt dinamiskas nakts airēšanas izjūtas lavierējot starp akmeņiem un straujtecītēs, sākusī realizēties – esam ceļā. Komanda lieliska – biedros Arnis, mūsu komandas stratēģis un viens no ļoti pieredzējušajiem airētājiem, morālā atbalsta vienībā Džūna (šokolādes krāsas taksenīte) un Zīgis (šoferis un foto drošinātājs), mašīnā arī lietuviešu spēcīgais airētājs Dainius. Kā liela garda oga uz kūkas, tam visam pa virsu komandas biedra lieliskā laiva – nav jau man gluži laivu fetišs, taču skaistas un ātras laivas patīk (ko tur liegties, uzzinot ka airēsim ar sarkano, teju murrāt sāku) 😊

Distances sākumā esam ļoti laicīgi, ~2h pirms starta, un tā vien pietiek mierīgi sagatavoties. Kamēr Džūna ar kociņu skraida apkārt un uztur jautrību dalībnieku vidū, veicam visus sagatavošanās darbus un liekam mantas laivā...manu “zanačku” ar rezerves ūdeni gan Arnis bez žēlastības “izliek” no laivas kā lieku:D stingra līdzņemamā inventāra kontrole (dīvānu nepaņemsi līdzī).

Pirms starta kā jau pieklājas, neliela kņada ar laivu ielaishānā ūdenī (vairākām ekipāžām šī doma radusies vienlaicīgi). Pa vidu visam Džūna priecīgi cenšas iekāpt katrā no laivām (neizdodas). Noskan starta signāls, un laivas kā milzu jāņtārpiņi dodas uz priekšu pa upi – līdz ar vakara tumsiņu sākas Salacas mauciens 2021.

Pirmos kilometrus paairējamies kompānijā ar vienu, otro, trešo ekipāžu – apmainamies kādām frāzēm ar panāktajām distancē ātrāk palaistajām canoe, SUPotājiem. Supotāji neizpratnē - vai mēs kur steidzamies (laikam aizmirsuši, ka finišā zupa apsolīta;)). Tiekam līdz canoe, un šajā brīdī Arnis lepnī paziņo, ka noķēris zivi:D (t.i.viņam kabīnē ielekusi kādus 10cm liela no luktura apžilbusi skaistule, kura gan bez ceremonijām iemesta tūlīt atpakaļ upē).

Vakara krēsla ātri kļūst par piķa melnu tumsu, taču upe mums priekšā izgaismota gan ar laivai piemontēto, gan dabas sarūpēto lukturi pilnmēness formā, un skaidrajās debesīs redzama visa zvaigžņu karte... Esam iegājuši savā maratona ritmā un kādas stundas trīs vienīgās skaņas ir airu vēzieni un kāda izmesta frāze par upes nakts ainavu, iztraucētu pīļu bara spārnu vēdas ("Arni, nenobrauc pīlītis, tur ir arī mazās..."), straujtecītes un ik pa brīdim kāda akmeņa atsišanās pret laivu... Pāris reizes pametu skatu pār plecu, lai pārlicinātos par spilgto gaismu aiz muguras – tur vilciens pa upes viduci tuvojas, kāds airētājs, vai tiešām pilnmēness...(šonakt tas spīd īpaši spoži)?

Pirmā trešdaļa raitā riksī noairēta, kad sākas pārbaudījumi – Arnim kā normālam COVID laika airētājam mugura atradusi garo distanču slodzes un sāk protestēt. Vēl pēc dažiem kilometriem mugura dumpojas nepārprotami un saprotam, ka šis var būt pavērsiena punkts – Staicelē būs jāpieņem lēmums par atlikušo distances daļu. Paliek tā nedaudz dīvaini ap sirdi, jo vienā brīdī viss pamainās (un nekā īsti to nevaram ietekmēt)... Ātra emocionālā pārorientēšanās un jaunais mērķītis – tikt līdz Staicelei, kur pēc īsā vingrošanas kursa domāsim tālāk. Domas aizgaiņā luktura apžilbināta pīle, kura mēģina mani taranēt tiešā mērķējumā (paliecos sāņus, un abas esam tikušas sveikā cauri – es un pīle).

Taču "nakts maratona skola" turpinās - izjūk "dabai draudzīgais salmiņš", kas savieno mani ar ogļhidrātu našķi (testēts 3h distancē, pie 3.5 neztur laika pārbaudi). Tas reāli apbēdina, jo pie ēdamā vairs netieku, taču atceros kabatā paslēptus dažus kārumus (ar tiem jātiek līdz Staicelei). Pēdējos kilometros pirms Staiceles Arņa muguras muskuļi kļūst arvien nepamierinātāki ar pastāvošo situāciju, abi gaidam apnesienu (Arnis lai pavingrotu, es – lai atrisinātu proviantu jautājumu).

Staicelē organizatoru komandas draudzīgās rokas palīdz izkāpt, izcelt laivu, izliet no laivas ūdeni (un kā saprotu, šajā brīdī "nakts maratona skolas" spēlē iesaistījusies arī mana dzeršanas sistēma, kuru izslavētā makgraiverene ne nieka nenotur pie laivas pieskočotajā vietā un tā nokrīt (kā vēlāk saprotu). Neesmu

gluži pirmajā garajā airēšanas distancē, taču šādu nejaucību no dzeršanas sistēmas vēl neesmu piedzīvojis (un nakts tumsā pats fakts krietu brīdi paliek nepamanīts).

Arnis pa to laiku cītīgi vingro, un pamazām kļūst labāk. Galu galā lēmums pieņemts – turpinām! Šajā brīdī atklājas, ka “sistēmas ta nav” (rūpīga laivas un teritorijas kontrole, nu nav nekā un nekur...). Taču par laimi Arņa ūdens krājumi sadalīti 2 mazajās sistēmās, un komandas biedra piedāvātā konstruktīvā risinājuma rezultātā abi esam apgādāti ar minimālo dzeramā ūdens daudzumu. Pa to laiku arī Arņa mugura sajutusies pavisam labi.

Staiceles aktivitāšu laikā mums garām paiet ātrie puīši (kā vēlāk izrādās – tas arī uz labu). Kāpjām laivā. Džūna priecīgi raušas līdz kabīnē (vispirms pie Arņa, taču tiek atraidīta, tad izmēģina laimi pie manis - turu Džūnu un mēģinu tikt pirmā iekšā, pēc tam neļaut ierausties klēpī). Pa vidu kņadai kāds pamanās Džūnai uz kājas uzkāpt, un tā Džūnas rējienu un organizatoru laba vēlējumu pavadīti dodamies tumsā...

Mūsu koncepts šobrīd – darīt visu ko varam, lai pievārētu atlikušos upes kilometrus cik nu varam baudāmi un raiti, saglabājot nakts piedzīvojuma sajūtu un kaut ko no dinamiskas paairēšanās upē (taču bez fanātisma).. Turu īkšķus (laikam kāju), lai Arņa mugura uzvedas labi un netraucē tās īpašnieku.

Pēc brīža pamanām ātro puīšu kompāniju – tas vienmēr ir garākā gabalā forši, kādu satikt uz upes, īpaši naktī:). Šie tā pavisam relaksēti airē (parasti jau skrien kā “traki”). Padomājam, varbūt viņiem arī kompāniju gribas, pamazām tuvojamies:) Taču puīšu relakss kaut kur pazudis.... Ātrums mums nu jau līdzīgs, un izbaudu nakts airēšanu bariņā. Kļūst arvien interesantāk vērojot dažādas izvēlētas trajektorijas un kā katram veicas ar upes lasīšanu naktī (esam nonākuši posmā, kur arvien biežāk dažādas apbraucamas saliņas, akmeņu krāvumi un straujtecīties...Brīžiem mūsu četras ekipāžas katra izvēlas savu ceļu, un nakts šķēršļu pārvarēšana notiek diezgan atšķirīgos tempos – kurš aizķēries aiz kāda akmens vai smilšu sēres, kurš veiksmīgi izšļūcis cauri aizaugušam zāles pudurim. Diezgan ātri saprotam, ka kompānijas pieredzējušākais airētājs Dainius ir arī ļoti precīzs upes lasītājs naktī un ātri tiek ārā no sarežģītākām vietām. Man šo visu skatoties ir tāda piedzīvojumu sacensību un F1 sajūta (trakoti interesanti).

Kādu brīdi airējam bariņā, te viens priekšā, te otrs, te atkal viss pamainās, un pēc kāda laika attopamies trijātā ar lietuviešu kolēģi – viņš nedaudz pa priekšu, mēs turpat tuvumā (abi pārējie puīši kaut kur iepalikuši). Līkums aiz līkuma, pamazām aust gaisma... Tā nu līdz ar saullēktu saprotam, ka notikusi komandu pārdalīšanās un apvienojamies jaunā “teamā” (nelaidīs tak Dainiusu vienu:)).

Negulēta un ļoti aktīvi pavadīta nakts kombinācijā ar visiem slodzes bioķīmiskajiem procesiem izsauc tādu kā eiforijas un laiska saguruma kokteilīti, redzu pamali sārtojamies un saprotu – palikusi nu jau kāda

1/5 daļa distances, kas ir tādas vieglas vakara paairēšanās garumā (šī doma man ļoti iepatīkas, to steidzot pavēstīt arī Arnim:D). Viņam pa šo laiku mugura atkal sākusi dumpoties un faktiski labprāt noboikotētu pēdējos kilometrus, taču neļaujamies. Izmēģinu savu reversās kilometru skaitīšanas metodi izteikt vārdos (mani tā motivē, iespējams – patīks arī Arnim), jo cipars vienmēr ir labs: noairēta 1/10, 1/5, 1/2, vai vēl tikai 1/2, 1/5 utt:)

Lietus gāziens mūs notver apmēram 20 km pirms finiša (“gāž kā ar spaiņiem”), Taču sajūtās lietus ir tikpat silts kā upes ūdens, un mūsu dinamiskajā riksī arī gaisa temperatūra ap 10 grādiem plusā ir tīri laba...Saprotu, ka pēc mirkļa būs pilnībā izmirkuši, taču vienlaicīgi nāk apziņa ka “vēl tikai 2h un varēsim uzvilkt ko sausu”. Un slodzes bioķīmiskais kokteilis dara savu – ai nu labi, nav taču nemaz auksti (pat man, parasti ļoti salīgajai būtnei).

Pie zivju skaitītāja neliels apnesiens, Dainius palīdz ar laivas nešanu (Arņa mugurai pacietība beigusies un viņa boikotē visas krasta aktivitātes, taču ar kaut kādu akrobātisku triku komandas biedrs tiek ārā no laivas un tajā atpakaļ). Dodamies pēdējos km cauri nēgu tačiem –pēc gandrīz 100 km tāds drusciņš sireāli eiforisks noskaņojums, un tādā noskaņā arī izlavierējam cauri visiem 3 tačiem un redzam jau piestāšanās vietu.

Mēdz teikt, ka pēdējie kilometri ir tie grūtākie...vismaz līdz 100 kilometru distancē man pēdējie 15, 10, 5 kilometri (ja vien ir palikusi kāda enerģijas kripata) ir emocionāli labākie, jo finiša sajūta pieaug ar katru kilometru un ir pilnīgi skaidrs ka esi jau gandrīz krastā, ar siltu zupas bļodu rokās:) Krastā saskatām gan cilvēkus, gan mūsu kvēlāko atbalstītāju –Džunu, kura izdod visādas sajūsmas pārpilnas skaņas un lēkā prieka deju krastā)) Juhuu, esam klāt – ar lielisku nakts airēšanas piedzīvojuma un unikāla komandas darba, noderīgas “nakts maratona skolas” sajūtu:)